

være udelukket, at man i givet Tilfælde kan yde Garanti, hvor det drejer sig om Laan til Indkøb af Rør. Man kan jo tænke sig, at vedkommende Laantagers Forhold er af den Beskaffenhed, at han maaske selv vilde komme i Rækken af arbejdsløse, hvis han ikke ved Hjælp af dette Materiales Tilvejebringelse kunde faa Beskæftigelse paa sin egen Jord. Der kan være mange Forhold, som i denne Henseende kan være bestemmende, og jeg mener ikke, man her skal binde Kommunalbestyrelsernes Hænder; de skal have frit Skøn, men det Hovedhensyn, som her bør tages, er det, ved disse Foranstaltninger at afhjælpe Arbejdsløsheden.

Jeg forstaar, at det ærede Medlem Hr. Henningsen nu skønner, at man ikke kan almindeliggøre de Bestemmelser, som her søges indført, saaledes at der skabes ensartede Arbejdsvilkaar ud over det hele Land. Det ærede Medlem ved udmærket, mindst lige saa godt som jeg, at Forholdene med Hensyn til Udførelsen af saadanne Arbejder ligger højst forskelligt ude i Landet. Der maa derfor være Bevægelsesfrihed til at ordne sig med Hensyn til Tilvejebringelse af saadanne Arbejder paa den bedst mulige Maade, det vil sige den Maade, som giver den størst mulige Arbejdsmasse.

Det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Sorø Amt) mente, at jeg som Indenrigsminister havde den tvivlsomme Ære at medvirke til, at Lønningerne trykkes ned, og derfor var det mig, der i den socialdemokratiske Ordbog havde indført Ordet „Løntrykkeri“ som et Ord, der daglig eller stadig bruges. Jeg vil sige til det ærede Medlem, som jeg har sagt ved Behandlingen af det Lovforslag, i Anledning af hvilket Paastanden om Løntrykkeri gentagne Gange blev fremsat, at det, jeg har tilsigtet ved det Lovforslag, saavel som det, jeg tilsigter ved det, vi i Dag behandler, er det i størst mulig Grad at tilvejebringe Arbejde i Stedet for Understøttelse for gennem Arbejdsindkomster at stille de enkelte Arbejdere, de enkelte Hjem gunstigere, end de kan blive, naar de er henvist til at leve af Understøttelse. Og jeg beder endnu en Gang erindret, at de Personer, de Hjem, der her tages Sigte paa, er saadanne, som er kommet ud i vanskelige Kaar, fordi Arbejderen, Forsørgeren, er stillet udenfor det private Arbejdsmarked og derved udenfor de Tariffer for Arbejdets Udførelse, som der er gældende.

Det ærede Medlem mente, at dersom § 4 gennemføres, vil Kommunalbestyrelserne kunne sætte hvilke som helst Lønnings-

vilkaar og Arbejdsvilkaar, og Arbejderen vil miste sin Understøttelse, hvis han ikke tager imod disse Vilkaar. Jeg maa dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han ikke bør forudsætte ubetinget inhumane Bestemmelser truffet med Kommunalbestyrelsernes Billigelse ud over Landet; det er, synes det mig, en Mistanke overfor Kommunalbestyrelserne, som der ikke er nogen Basis for. Men selv om det ærede Medlem nu nærer en saadan Formodning — og jeg tvivler paa, at han vilde gøre det, hvis han ikke kunde dokumentere, at der var Anledning til at frygte noget saadant —, bør han dog ikke glemme, at Indenrigsministeriets Arbejdsudvalg er Appelinstans, saa at hvilke som helst Lønninger, hvilke som helst Vilkaar ikke kan bydes paa Grundlag af denne Lov. Det ærede Medlem burde ikke tale om, at nu, hvis dette gennemføres, er Arbejderne ud over Landet henvist til enten at tage en hvilken som helst ussel Løn, der bydes dem, eller miste deres Understøttelse; det ærede Medlem burde langt snarere bidrage til Lovforslagets snarlige Gennemførelse, saaledes som det er formet, thi derved bidrager det ærede Medlem til, at Arbejder snarest sættes i Gang, og til, at mange Arbejdere ud over Landet kan faa en større Indkomst end den, de nu kan faa, naar de er henvist til at leve af Understøttelse.

Det ærede Medlem siger, at § 4 kan udgaa, thi, siger han, i Arbejdsløshedsloven er der tilstrækkelig Hindring for, at en Person kan nægte at tage Arbejde, som giver ham en passende Indkomst. Det ærede Medlem maa erindre, at i det foreliggende Lovforslags § 4 er der ikke Tale om Arbejdere, som faar vedtægtsmæssig Understøttelse, Understøttelse af Arbejdsløshedskassen, men om Arbejdere, som har opbrugt deres vedtægtsmæssige Understøttelse og er henvist til at modtage Understøttelse af Hjelpekasserne i Henhold til Lov af 22. December 1920. Det bør det ærede Medlem have Øjet aabent for, saa vil han formentlig dog se, at der ikke er nogen Bestemmelse, som giver Sikkerhed overfor det Tilfælde, der her Tale om, og saa tænker jeg ogsaa, han vil skønne, at § 4 ikke kan siges at være overflødig. Det ærede Medlem har ikke nogen som helst Anledning til at formode, at denne Bestemmelse ikke skulde blive udført i en human Aand. Jeg nærer ikke Tvivl om, at det vil blive Tilfældet, og skulde en enkelt Kommunalbestyrelse ikke vise Forstaaelse heraf ved Godkendelsen af Løn- og Beskæftigelsesvilkaar, vil Appel til In-